

Predicatorul întoarse capul spre cel care vorbise primul. Cicatricea de pe obrazul stâng i se mișcă în întuneric, trădându-i emoția. Trase aer în piept și exclamă:

— De astăzi înainte, vom stăpâni lumea!

Un murmur aprobator umplu încăperea.

Măinile bătrânilor se strânseseră pe sub masa prăfuită.

Cei patru părăsiră pe rând palatul.

Camera se scufundă din nou în liniște.

Pe platforma scărilor de la etaj se contură o umbră. Necunoscutul făcu doi pași spre balustrada înnegrită. Flacăra sfeșnicului luminează camera goală. Cu chipul mulțumit, șopti pentru sine:

— Acum vă cunosc planurile!

Capitolul 1

Un vânt puternic se stârnise dinspre răsărit. Urcase spre cer.

O pulbere galbenă se învoldura din când în când, aidoma unui șarpe lung. Cu timpul, se risipea lăsând soarele să trimită o lumină ciudată.

Umbra născută în mijlocul zilei aducea spaime nenumărate. Tot ceea ce era viu se înfiora. Păsările amuțiseră. Frunzele se zbăteau zgomotos.

Dintr-odată un tunet umplu cerul:

— Haaaooos! Haaaosss!

Fără număr, firele de nisip se amestecau ducând cu ele făpturi stranii. Corpul le era acoperit de pânze negre. Părul despletit se înfășura pe tot trupul. Șuvițele cenușii le ascundeau chipul. Ochii galbeni priveau lacomi spre omenire.

* * *

Pe Drumul Mătășii, caravana se oprise la malul Amu Daryei. Cămilele înfricoșate mugeau. Culoarea malachitului cu care erau obișnuiți călătorii dispăruse. Astăzi, undele erau tulburi. Ceva se schimbase. Fluviul căpătase culoarea lutului.

Servitorii, cu inimile strânse, umpleau încet burdufurile. Stăpânii lor acoperiți cu turbane albe priveau îngrijorați spre norul imens ce acoperise orizontul. Minaretele din Bukhara rămăseseră departe. Până la Merv era încă o cale lungă. Oare cum va arăta viitorul?

* * *

Anul 1487 a adus pe lume câțiva copii aleși. Ei aveau să schimbe soarta omenirii. Au deschis ochii în ținuturi diferite, departe unul de altul, în: Persia, Regatul Ungariei, Sfântul Imperiu German și Republica Venețiană.

Numele lor fusese țesut în timpul furtunii de nisip: Ismail, Ioan, Ulrich și Ambra. Niciunul dintre părinți: fie el șeicul Haydar, prințul Zápolya, contele von Württemberg sau patricianul Barberigo nu aveau să știe cine erau ursitoarele lor.

La sfârșitul aceluiași an, într-o tiparniță din laguna Adriaticii, apărea o carte ciudată: *Malleus Maleficarum*¹. Textul explica magistraților cum să prinzi o vrăjitoare.

* * *

În Ardabil, covoarele erau țesute în zeci de corturi negre. Sute de femei și copii se străduiau să strângă noduri. Mii și mii de noduri. Unele din lână fină, altele din mătase, așa cum le cerea desenul. Măinile delicate făceau noduri mici cât firul de nisip. În fiecare zi, după rugăciunea *Fajr*², munca reîncepea. Degetele mici înfășurau cu grijă firele colorate. Din urzeala meșterului persan Zubin se nășteau covoarele de rugăciune. Erau bucăți din raiul visat de înțelepți. Suple și mătăsoase, aveau să devină poarta spre veșnicie a dreptcredincioșilor.

O pală de vânt scutură dintr-odată peretele de fetru. Un șarpe de nisip alunecă încet peste corturi.

Într-unul din palate, șeicului i se năștea un fiu: Ismail. Ursitoarele i-au prezis că va uni Persia.

* * *

¹ Ciocanul vrăjitoarelor (în limba latină).

² Rugăciunea zorilor în religia islamică.

La mijlocul veacului al cincisprezecelea, două mari religii se confruntau la marginile Europei: islamul și creștinismul.

Otomanii se răspândeau în pasul de nestăvilit al ienice-rilor. Popoarele Orientului aduseseră din Asia Centrală un spirit nou, necunoscut fostului Imperiu Roman. Extrem de adaptabili, turcii erau deschiși la inovațiile timpului. Modești, evitau luxul și risipa. Nimeni, cu excepția sultanului, nu putea moșteni funcții sau feude. Acestea se obțineau numai prin merite proprii. Cel care învăța bine, își arăta iscusința în socoteli și dovedea spirit de dreptate, putea ajunge conducător. În divanul de la Constantinopol, miniștrii erau creștini convertiți. La fel stăteau lucrurile și în armată. Cine era curajos urca repede în grad. Dacă se dovedea și înțelept, putea ajunge chiar pașă.

Acestor însușiri li se adăuga islamul. O religie tânără, care simplificase ritualurile. Apropiată popoarelor nomade, obișnuite cu lipsuri, prindea repede la cei care cunoscuseră iconoclastia¹. Peste toate, otomanii aduseseră încă o noutate: toleranța religioasă – un instrument util în cucerirea de noi teritorii.

De partea creștinătății, conflictul dintre biserică și puterea laică rămânea deschis. Prinții ispitiți de lux și putere stăteau mereu în șa cu săbiile scoase. Birurile apăseau țăranii și sufocau meșteșugarii. Concurența comercială genera războaie interminabile. Cele două puteri maritime ale timpului, Veneția și Genova, încheiau alianțe fără a ține seamă de morală sau religie. Ceea ce conta era numai profitul.

Regatul Ungariei se găsea în drumul cuceririi otomane. Conducătorul de principii iscusit, reușise timp de un veac să-i țină

¹ Sfărâmatorii de icoane. Curent religios bizantin din secolul al VIII-lea.

pe turci departe de centrul Europei. Era armata care putea păstra echilibrul. O piatră tare ce trebuia sfărâmată. Dar cum?

În luna iulie a anului 1487, între zidurile fortăreței de la Szepes se năștea Ioan. Fusese botezat la fel ca și „botezătorul”. Era de neam ales. Copilăria și-o petrecuse în Munții Carpați, într-un castel al familiei Zápolya. De câte ori putea, fugea de acasă ca să se joace cu copiii păstorilor. Nu îi era frică de câinii ciobănești. Niciunul nu îl lătra. De fapt, îl ocoleau cu coada strânsă și capul aplecat.

Într-o zi, întâlnește la stâna de sub Muntele Ursului o femeie îmbrăcată în negru. Bătrâna se sprijinea pe un baston cu măciulie de argint. Avea o privire ciudată. Părea să aibă ochii galbeni.

— Vrei să îți arăt niște flori de mină?

— Ce sunt acelea?

Mâna uscată se strecură pe sub faldurile fusteii. Apăru din nou cu un cristal gălbui. Fațetele acestuia fascinară copilul. Întinse încet mâna și o privi întrebător.

— Păstrează-! Acasă mai am și altele: albastre, roșii, argintii. Vrei să-mi vezi palatul?

Porniră în sus, urmând malul râului. Acesta se despărțea în două brațe. Cel drept era mai mic și înspumat. Părea că fășnește de sub stânci. Câteva pietre albe se înșirau în iarbă. Bătrâna călca sprinten peste ele. Deodată, dintre arbori, răsări gura unei peșteri. Un fum subțire urca pe stânca întunecată.

— Aici este! Am ajuns! Nu vrei să intri?

Ioan rămase împietrit. Nu știa ce să facă. Apa vuia la câțiva pași.

Valea îngustă strivea cerul. Soarele coborâse spre asfințit, iar aerul devenea tot mai rece. Strânse cristalul în mână. O

căldură plăcută i se răspândește în trup. Făcu doar câțiva pași și pătrunse în palatul umbrelor.

* * *

Cuvertura din lână aspră avea un miros dulceag. Era ceva cunoscut. Îi aducea aminte de hainele doicii. O oboseală plăcută îi pătrundea în oase. Se simțea atât de bine în locul acela ascuns. Știa că în castel toți vor fi speriați. Îl vor căuta până în zori. Și ce dacă? Poveștile femeii erau atât de frumoase. Palmele ei se mișcau prin aer ca niște fluturi sau poate ca niște lilieci. Purtau semne ciudate, de culoarea cărbunelui.

— Ce ai pe mână?

Un zâmbet trecu peste chipul plin de riduri. Un licăr apăru în ochii mici de linx. Se ridică în picioare și desfăcu un pachet din piele. Câteva zeci de scândurele se rostogoliră peste masă. Aceleași semne se înșirau și pe lemnul lustruit: săgeți, cercuri, puncte, câte o literă. Părea să fie ceva cunoscut.

— Ceea ce vezi sunt cuvinte vrăjite. Au fost scrise cu veacuri în urmă în runică. Lumea le spune răvașe. Nimeni nu mai știe să le citească. Vrei să te învăț?

* * *

— Într-o zi vei fi rege!

Copilul o asculta pe bătrână cu ochii grei de somn. Căscă de două ori și își culcă încet capul peste masă. Regii trebuiau să fie mai mari decât principii. Erau cei mai puternici oameni de pe pământ. În fața sa, toți vor îngenunchea.

Deschise deodată ochii.

— Când?

Femeia strânse bucățile de lemn și legă șnurul.

— Toate se vor împlini când le va sosi vremea. Trebuie să ai răbdare și să înveți rune. Într-o zi vei primi un răvaș. Acela va fi semnul. El te va călăuzi.

Focul se stinsese și o pâclă argintie plutea în grotă. Ioan Zápolya se visa călare pe un cal alb. Mii de steaguri colorate umpleau câmpul. Își strânse pumnii.

— Atât pentru astăzi. Culcă-te acum! se face ziuă.

* * *

Ținuturile locuite de germani erau încă guvernate de cutumele carolingiene. Sfântul Imperiu¹ se fărâmițase într-o multitudine de principate autonome cu tendințe centrifuge. Orice pământ trebuia împărțit între moștenitori. Frații își luau partea, fetele dota. Fiecare conducător laic sau bisericesc se dorea stăpânul absolut al locului.

Numele pompos de „imperiu” mângâia plăcut urechile unora, dar cei mai mulți îl ignorau. Pentru a păstra coroana în familie, împăratul făcea eforturi disperate să mențină loialitatea marilor seniori. Ambițiile multora ruinau însă viitorul țării. Visul lui Carol cel Mare dispărea încet și sigur în cețurile nordului.

Dacă toți conducătorii bisericii mai ascultau de voie de nevoie mesajele Romei, în lumea nobilimii rivalitățile scăpau ușor de sub control. În opoziție cu marii aristocrați și armatele lor de mercenari, micii nobili contestau tot mai des ordinea și ierarhia feudală. La sate, abuzurile prinților nemulțumeau tot mai mult oamenii de rând. Pe măsură ce orașele libere prosperau, țăranii râvneau la libertatea orașenilor și încercau de câte ori puteau să părăsească moșiile baronilor. Cuvântul *freiheit*² înflorea pe buzele germanilor.

Fermentul revoltei se dospea și printre numeroșii cavaleri sărăciți. Obligați să-și vândă brațele înarmate marilor seniori,

¹ Sfântul Imperiu Roman de Neam German.

² Libertate (în limba germană).

rămâneau mereu săraci, mutilați sau dispăreau plătind prețul unor aventuri militare.

La răsărit de Munții Vosges, spre sfârșitul iernii anului 1487, în castelul Reichenweier, venea pe lume Eitel Heinrich. Ar fi trebuit să devină unul dintre miile de cavaleri anonimi ai timpului. Pentru el fusese hotărât însă altceva.

Walpurga poposise la castel cu șase luni în urmă. Însoțise un grup de menestrelți. Știa să se facă utilă la bucătărie, să țeară și chiar să vindece suferințele. Așa ajunsese să se apropie de stăpâna ținutului.

Castelana suporta cu greu sarcina și singurătatea.

Contele lipsea cu lunile, plecat la curtea regelui Franței, sau la cea a împăratului Frederic. Turnirurile, vânătorile sau micile încăierări îl atrăgeau mai mult decât viața alături de soție. Ieșirile de furie ale seniorului îi speriau deseori pe curteni. O anumită suferință a minții părea că se moștenește în familie.

Copleșită de grija pentru soarta copilului, contesa își puse se toată încrederea în femeia cu ochii galbeni. Pricepută la moșit, aceasta o ajută să nască ușor. Pe neașteptate, însă, nenorocirea lovi familia conților von Württemberg. Tânăra doamnă se îmbolnăvi de friguri. Plecă spre ceruri fără să se mai poată bucura de micuțul Heinrich.

Tulburat de această întâmplare, tatăl încredință noul născut unei doici. Fusese găsită de străina care se pricepea la toate. În scurt timp, el se recăsători. Mai făcu doi copii și încercă să uite de primul său născut. Din când în când însă, Walpurga avea grijă să-i amintească cine va moșteni feuda.

La vârsta de șapte ani, băiețelul cu părul castaniu fu dat în grija unui călugăr erudit. Monahul cunoștea limbi străine, astronomie și artă militară. Strategia părea să-l pasioneze mai

mult decât teologia. Copilul prinse repede dragoste de arme. Ciudatul călugăr avea și o prietenă care trecea din când în când pe la castel. Umbla mereu acoperită cu o basma neagră. O purta prinsă de frunte cu un șnur înnodat în patru colțuri. Avea ochii asemănători unei pisici. Erau galbeni.

* * *

Patricianul Benintendo Barberigo atinse mâna delicată a soției. Degetele albe îl strânsesă cu putere. Femeia zâmbi trist. Două cearcăne îi pătau chipul palid. Părul castaniu se revărsa peste perna satinată.

— Curaj! De data aceasta are să fie bine. M-am rugat toată noaptea sfântului Marco. O să avem un băiat voinic!

Frederica închise ochii. În ultimii trei ani pierduse mai multe sarcini.

— Voi pleca mâine spre Tyr cu o galерă militară. Curând, în cinci, șase săptămâni, mă voi întoarce. Am să aduc cea mai pricepută moașă sarazină. Cu siguranță va fi bine!

Pe lângă negustorie, chipeșul bărbat îndeplinea și delicate misiuni diplomatice. Era unul dintre oamenii de încredere ai Marelui Consiliu¹. De înălțime mijlocie, lat în umeri, purta părul des tăiat scurt. Barba neagră era frumos îngrijită. Câteva fire albe îi dădeau o prestanță pe care știa să o folosească. Avea în spate o ascendență ilustră, conexiuni cu marile familii, dar și relații fără număr în târgurile Orientului. Se născuse cu o abilitate rară: putea privi dincolo de ochii semenilor. Iar ceea ce vedea știa să țină numai pentru sine.

Ostilitatea sultanului Bayazid al II-lea față de *Serenissima Republica*² era în creștere. Pentru aceasta, trebuiau luate contramăsuri. După o veche cutumă, dușmanii dușmanilor

¹ Organism de conducere a Veneției medievale.

² Termenul medieval pentru Republica Venețiană (în limba latină).

erau prieteni. Comerțul și diplomația se născuseră din aceeași mamă.

* * *

În timpul furtunii de nisip ce acoperise Tyrul, pe străzile cartierului din nord apăruse o moașă cu numele de Amna¹. O făptură ciudată. Nimeni nu își amintea de ea dar, cu toate acestea, toți o chemau în ajutor. Se pricepea la multe. Avea degetele acoperite de însemne vineții ce semănau a formule magice dintr-o limbă necunoscută. Vorbea puțin, cu glasul răgușit. De obicei, buzele i se mișcau în șoapte mute. Măinile sale făceau gesturi rotunde ce captivau privirea. Cel care o asculta era cuprins fără să vrea de ispita plăcerii. O boare rece îi cobora pe spinare până în măruntaie. Cădea în gol și simțea că trupul își pierde greutatea. O senzație de bine îi năvălea în mădular până când devenea copleșitoare. Era ceva mult mai intens decât opiumul. Atunci când revenea printre pământeni, o ușurare fără margini îl însoțea o vreme.

În piața de pește, glasurile negustorilor răsunau strident:

— Amna, astăzi am un calcan frumos. Nu vrei să-l iei?

Un alt pescar încercă să-i atragă atenția.

— Ce părere ai de scrumbiile mele?

Femeia îmbrăcată în negru pășea ușor, cu ochii ațintiți spre largul mării. Nu părea să o intereseze nimic din ce-i ofereau bărbații gălăgioși. Privirea ei căuta ceva dincolo de orizont. O velă latină se apropia de chei.

Amna se așeză pe un coș de nuiete. Avea de așteptat.

* * *

Galera venețiană aluneca peste oglinda apei. Naviga cu un vânt bun din pupa. Ieșise în larg de două săptămâni.

¹ Nume feminin arab care înseamnă siguranță.

Oamenii era mulțumiți. Vântul bun îi încurajase să taie marea fără multe ocolișuri. Vâslele se afundau în apă cu putere. Fluierul ținea ritmul.

Un glas răsună peste punte:

— Schimmmbuuul! Două șiruri de vâsle se ridicară pe verticală. Alte două le înlocuiră. Nava avea câte douăzeci și cinci de bănci pe fiecare parte. Jumătate din echipaj lopăta, jumătate se odihnea. Clepsidra arăta timpul. Comandantul stătea cu ochii țintă pe nisipul ce se scurgea încet. Vâslașii obosiți se aplecară peste lemnul lustruit. Respirau greu, iar corpul le strălucea de sudoare. Se aruncară asupra cânilor cu apă. În depărtare, o dungă albicioasă se lățea încet.

— Țăăărm! Țărm la răsărit!

Benintendo Barberigo se ridică în picioare. Ochii cenușii mângâiară orizontul. Un zâmbet întinse chipul ars de soare.

* * *

Grupul de negustori se îndreptă spre palatul emirului sub privirile suspicioase ale mamelucilor.

În dreptul porții se desfășură ritualul negocierii. Delegația nu putea fi primită. Înălțimea Sa Ender al Jabbar se odihnea.

Puțină răbdare și un sul de postav fin schimbară atitudinea străjerilor.

În sala întunecoasă, zgomotul pașilor se stingea în lâna covoarelor moi. Atât podeaua cât și pereții erau acoperiți cu zeci de dreptunghiuri ale căror desene se putea ghici cu greu.

Așezat peste mai multe perne, emirul făcu un gest larg de bun venit. Benintendo își duse mâna dreaptă la inimă, gură și frunte.

— Slăvite leu al deșertului, inima să-ți fie mereu ușoară, cămilele odihnite și vistieria plină de dinari!

— Allah să-ți asculte bunele intenții, călătorule. Ce se mai întâmplă în orașul de pe ape?

Venețianul căută din priviri o pernă mai înaltă și se așeză turcește. La trei pași de el, bărbatul acoperit de un turban galben îl privea curios.

— *Serenissima Republica* ar dori noi garanții pentru negoț din partea măritului sultan al Egiptului!

Urmă tăcerea. Se auzea numai susurul apei din fântâna de alabastru.

— Am vrea să deschidem un drum comercial spre Persia. Sticla pe care o facem la Murano are mare căutare în Tabriz, Șiraz și Ispahan.

— Văd că ocoliți calea mai scurtă – prin imperiul otoman.

— Comerțul este o antilopă liberă. Mereu caută pajiștile proaspete.

— Cât ar primi sultanul din această înțelegere?

— O zecime din valoarea mărfii cred că ar mulțumi pe toată lumea.

— Trei zecimi pentru sultan și una pentru mine!

Fața patricianului rămase imobilă. Știa că miza jocului era alta.

Acoperirea comercială trebuia să fie credibilă. Căzut pe gânduri, își mângâie barba de câteva ori.

— Am fost mandatat să nu accept mai mult de două zecimi. Ce ziceți de a împărți diferența: o parte Domniei Voastre și una sultanului?

* * *

Carnea de berbec împrăștia o aromă ispititoare. Acoperită cu mirodenii necunoscute, se topea ușor în gură. Grămezi de curmale zemoase, rodii sângerii și portocale parfumate întregau festinul. Cinci muzicanți se legănau fără încetare în sunetele ascuțite de cimbal¹.

¹ Vechi instrument de percuție format din două talere de aramă care se lovesc unul de altul.

Ender al Jabbar putea fi mulțumit. Necredinciosul accepta-se condițiile sale. Știa cum se discută cu un prinț al deșertului. Cele trei lămpi de sticlă albastră, ornate cu foiță de aur, erau un cadou frumos. La rândul său, le va oferi sultanului pentru marea moschee din Cairo.

— Te văd trist, *senior* Barberigo. Să fie căldura sau oboseala drumului?

— Nici una, nici alta, răspunse negustorul cu chipul împietrit. Caut o moașă pricepută ca să-mi aducă pe lume un moștenitor.

— Ha, ha, ha! Pentru asta ai nevoie de niște cadâne tinere și nu de o moașă gărbovită.

Se despărțiră prieteni buni. Caravanele puteau ridica măr-furi din Tyr și călători nestingherite prin Siria spre Bagdad.

Luna privea trist orașul adormit. O plasă de nori lăptoși aluneca pe sub astrul argintiu. Briza nopții răcise aerul. Benintendo Barberigo se înfășură cu mantia subțire și porni tăcut pe străzile pustii. A avea o greutate pe inimă. Căuta ceva prin întuneric. Nu știa nici el cum trebuie să arate.

Trei pisici speriate fugiră din piață. În mijlocul ei, pe fântâna din piatră albă, o siluetă neagră stătea încremenită. O șoap-tă îl învălui ușor.

— Cerul ți-a ascultat rugăciunea, nobile călător! Nu sunt un duh. Apropie-te!

Un simțământ ciudat îi invadează trupul. Un amestec de cald și rece, de atracție și teamă.

Făptura nopții se mișcă încet. Năframa îi alunecă de pe umeri. Un chip misterios zâmbea cu o gură senzuală. Nasul acvilin și ochii bridajați conturau imaginea unei fețe dure. O voce răgușită urcă din abis.

— De ce ți-e teamă? Astrele au hotărât demult. Un copil așteaptă să vină pe lume. Nu trebuie să-l ajutăm?

Patricianul făcu un pas înapoi. Se îndepărtase de tovarășii săi și căuta buimac o cale de scăpare.

* * *

La scurt timp după această întâlnire, în palatul Barberigo din Veneția se năștea o fetiță. Sleită de puteri, Frederica admise. În brațele moașei, o fetiță plâpândă se zbătea între viață și moarte.

Slujnicele sporovăiau în șoaptă lângă focul din bucătărie.

— Ai văzut afară ce roșie e luna?

— Și pescărușii, aseară, cum se roteau deasupra noastră!

Niciuna nu o îngھیța pe sarazină. *Senior* Benintendo părea supus farmecelor ei. O copleșea mereu cu atenții. Camera ei privea spre mare. Primea mâncarea cea mai bună. Hainele ei erau din stofă fină.

Splătoreasa casei se apropie cu pași repezi.

— Vai, știți ce am văzut?!

Toate privirile se ațintiră asupra tinerei speriate.

— A pus copilul pe masă și a presărat tămâie în jurul lui. Deodată, o flacără albastră i-a acoperit trupul. Un fum verde-gălbui a umplut camera. Din sacul pestriț pe care îl purta la gât, a scos niște pietre sau oase albe – nu știu ce erau. Le-a rostogolit peste fetiță. Scotea niște sunete neînțelese și își ridica mereu brațele. Eu cred că patricianul a băgat diavolul în casă.

* * *

Benintendo Barberigo se uita mulțumit la presa ce strivea colile mătăsoase. Meșterul Immanuel Iordanes lucrase două luni la ea în atelierile din Torcello. Ca orice noutate, ideea tiparului prinsese repede la Veneția. Ceea ce se scria în ani de zile cu mâna, instrumentul lui Guttenberg putea face în

două, trei săptămâni. Era o minune, iar din minuni se puteau scoate bani.

Cu trei săptămâni în urmă, negustorul cunoscuse un călugăr dominican. Fusese adus de moașa sarazină. Un vânt puternic răscolea laguna. Valurile se izbeau de treptele palatului, încercând să năvălească înăuntru. Bărbatul și femeia părea că se cunosc. Fruntea îngustă a prelatului mărginea o pereche de ochi verzi ce se mișcau fără oprire. Glasul stins se contopea cu vuietul furtunii. Întreaga înfățișare îi provoca o senzație neplăcută. Dacă nu ar fi fost Amna la mijloc, i-ar fi întors imediat spatele.

— Luminate domn, trăiesc o mare bucurie. Numele de Barberigo este binecunoscut fraților dominicani. Familia Domniei Voastre ne-a ajutat ordinul de multe ori. Astăzi am ocazia să vă întorc binele cu alt bine.

Un zâmbet enigmatic însoți mișcarea ochilor spre pachetul de piele, strâns subraț.

— Am aici un lucru prețios. Unul dintre frații noștri s-a străduit o viață să adune aceste date. Scrierile sale dezvăluie cum pot fi înșelați credincioșii de fiicele întunericului, și cum putem afla cine este cu adevărat o vrăjitoare.

Mâna cenușie a călugărului desfăcu șnurul. Peste prima filă, două cuvinte se alungeau ca un șarpe: *Malleus Maleficarum*.

***

Seara se lăsase peste oraș. Norii zdrențaroși alunecau spre *teraferma*¹.

Degetele patricianului atinseră pergamentul. Filele erau reci și umede. Citi repede mai multe rânduri: „Cum s-o descoperim pe vrăjitoare? În fiecare femeie se poate ascunde

¹ Tărâmul continental (în limba italiană).

diavolul. Plăcerea, uitarea, desfrâul și nebunia, toate veneau prin femeie. De la începutul lumii, prin ea intrase păcatul între oameni. Fire slabă, cădea ușor ispitei șarpelui cu coarne”. Benintendo rămase pe gânduri. Imagini din trecut, care nu aveau sens, începeau să se lege. Stătea descumpănit. Așa să fie oare?

Nu ar fi trebuit acceptat manuscrisul! De ce să-l tipărească el? Privi ispitit flacăra ce ardea în șemineu. Deodată simți o prezență în apropiere. Ridicând privirea văzu chipul Amnei care zâmbea ușor.

— Copilul a mâncat bine și acum doarme. Ați văzut ce culoare a prins? Seamănă cu un trandafir de Persia.

Vocea modulată îi liniști gândurile. Moașa vorbea rar. Atunci când o auzea, simțea că începe să plutească. O stare de bine îi alunga grijile. Era un om fericit! De când o întâlnise, totul îi reușea. Sarazina părea să cunoască viitorul și chiar să-l stăpânească.

— Ar fi timpul să-i dăm un nume!

La naștere, fetița fusese botezată în grabă de către un călugăr de la Mănăstirea San Francesco del Deserto. Nimeni nu credea că va trăi. Franciscanul îi spusese Giorgia. Amna nu rostise niciodată cuvântul. Îi spunea mereu altfel: copilul, prințesa sau „roua zorilor”.

— Bine, dar are deja un nume!

Zâmbetul orientalei se aprinse din nou.

— Un nume nu se alege la întâmplare. Semnele purtate de copil trebuie cercetate. Nimic nu este întâmplător. Culoarea ochilor hotărăște destinul unei femei!

Tatăl rămase mut pentru o vreme. Încerca să-și amintească dar în zadar, cum arăta privirea fetiței.

— Măine dimineață când se trezește, veniți să-i vedeți ochii!